París 1578 https://filosofia.org/ave/003/c222.htm

verus natus eſt filius, cui Odoni Antonio nomẽ indidit, eũ ob ſceleſtã vitam cũ Vrbinates interemiſſent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatũ conſcendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lõgè fœlicius ei, quàm his de quibus eſt dictũ, fauente fortuna: nã vt Vrbinates Odonis ſcelus in ſe irritauerat, ita propter virtutis magnitudinẽ, Federicũ veluti numen Vrbinates coluerunt: ſub eo quieta atq; æqua omnia, nõ minus quã Romani ſub Numa aſſequuti.

De quodã qui Ricardum ſecundũ Britanniæ regem ſe finxit.

Cum Henricus quartus Ricardum ſecundum, fratrem patruelem Britanniæ regem in vincula conieciſſet: ac regnum occupaſſet, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut ſaltem vlciſceretur, regia veſte ſacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi muſicorum numero fuerat, atque ei in omnibus perſimilis erat. Ricardum igitur in inſulam effugiſſe, è carcere diſſeminauit. Ad eam famam, cum multi conueniſſent, ſuppoſititiúmque Regem ſequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cõſerta manu in fugã omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longè poſt verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxonenſi Britanno, qui ſe finxit Georgij Clarentiæ ducis filium.

Aetate noſtra in Britannia regnante Henrico ſeptimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentiæ ducis filium aſſeruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum vtroque in Britannia regnante, Britannus quidã ſacerdos, finxit Eduardũ, qui in carcere erat, Henrici manus effugiſſe, & pro eo adoleſcentẽ Oxonenſem organiſtæ filiũ, qui ei ſimillimus erat oſtẽdebat. Hunc in Irlandiã deductũ, eius inſulæ populi Regẽ appellarunt, quibus ſubnixus, accedente præterea Britannorũ exulum ope ſatis magna manu in Britanniã traiecit: vbi ab Henrico ſtatim prælio ſuperatus, ac captus, cum ab eo populo oſtenderetur, vnà cũ vero Eduardo, fraus illa prorſus detecta fuit. Henricúſque hunc falſum Eduardum, anno quadringenteſimo octogeſimo ſeptimo poſt mille culinæ ſeruitio relegauit.

De alio qui ſe Ricardum, Orcadum ducem, Eduardi quarti Britannorum regis filium ſimulauit eſſe.

Poſt hunc falſum Eduardũ, iterũ anno quadringẽteſimo ſeptimo poſt mille, à virginis partu, in Britanniã Scotorum

Aaa iij

Cinco presuntas ediciones de Bautista Fulgoso que son la misma (Pedro Cavellat, París)

París 1584 https://filosofia.org/ave/003/c222.htm

verus natus eſt filius, cui Odoni Antonio nomẽ indidit, cũ ob ſceleſtã vitam cũ Vrbinates interemiſſent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatũ conſcendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lõgè fœlicius ei, quàm his de quibus eſt dictũ, fauente fortuna: nã vt Vrbinates Odonis ſcelus in ſe irritauerat, ita propter virtutis magnitudinẽ, Federicũ veluti numen Vrbinates coluerunt: ſub eo quieta atq; æqua omnia, nõ minus quã Romani ſub Numa aſſequuti.

De quodã qui Ricardum ſecundũ Britanniæ regem ſe finxit.

Cum Henricus quartus Ricardũ ſecundum, fratrem patruelem Britanniæ regem in vincula conieciſſet: ac regnum occupaſſet, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut ſaltem vleiſceretur, regia veſte ſacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi muſicorum numero fuerat, atque ei in omnibus perſimilis erat. Ricardum igitur in inſulam effugiſſe, è carcere diſſeminauit. Ad eam famam, cum multi conueniſſent, ſuppoſititiũmque Regem ſequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cõſerta manu in fugã omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longè pòſt verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxonenſi Britanno, qui ſe finxit Georgij Clarentiæ ducis filium.

Aetate noſtra in Britannia regnante Henrico ſeptimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentiæ ducis filium aſſeruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum vterque in Britannia regnante, Britannus quidã ſacerdos, finxit Eduardũ, qui in carcere erat, Henrici manus effugiſſe, & pro eo adoleſcentẽ Oxonenſem organiſtæ filiũ, qui ei ſimillimus erat oſtẽdebat. Hunc in Irlandiã deductũ, eius inſulæ populi Regẽ appellarunt, quibus ſubnixus, accedente præterea Britannorũ exulum ope ſatis magna manu in Britanniã traiecit: vbi ab Henrico ſtatim prælio ſuperatus, ac captus, cum ab eo populo oſtenderetur, vnà cũ vero Eduardo, fraus illa prorſus detecta fuit. Henricúſque hunc falſum Eduardum, anno quadringenteſimo octogeſimo ſeptimo poſt mille culinæ ſeruitio relegauit.

De alio qui ſe Ricardum, Orcadum ducem, Eduardi quarti Britannorum regis filium ſimulauit eſſe.

Poſt hunc falſum Eduardũ, iterũ anno quadringẽteſimo ſeptimo poſt mille, à virginis partu, in Britanniã Scotorum

Aaa iij

Cinco presuntas ediciones de Bautista Fulgoso que son la misma (Pedro Cavellat, París)

París, 1587 https://filosofia.org/ave/003/c222.htm

tertius natus eſt filius, cui Odoni Antonio nomẽ indidit, cũ ob ſceleſtã vitam cũ Vrbinates interemiſſent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatũ conſcendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lõgè fœlicius ei, quàm his de quibus eſt dictũ, fauente fortuna: nã vt Vrbinates Odonis ſcelus in ſe irritauerat, ita propter virtutis magnitudinẽ, Federicũ veluti numen Vrbinates coluerunt: ſub eo quieta atq; æqua omnia, nõ minus quã Romani ſub Numa aſſequuti.

De quodã qui Ricardum ſecundũ Britanniæ regem ſe finxit.

Cum Henricus quartus Ricardum ſecundum, fratrem patruelẽm Britanniæ regem in vincula conieciſſet: ac regnum occupaſſet, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut ſaltem vlciſceretur, regia veſte ſacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi muſicorum numero fuerat, atque ei in omnibus perſimilis erat. Ricardum igitur in inſulam effugiſſe, è carcere diſſeminauit. Ad eam famam, cum multi conueniſſent, ſuppoſititiúmque Regem ſequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cõſerta manu in fugã omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longè põſt verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxonienſi Britanno, qui ſe finxit Georgij Clarentiæ ducis filium.

Aetate noſtra in Britannia regnante Henrico ſeptimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentiæ ducis filium aſſeruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum vtroque in Britannia regnante, Britannus quidã ſacerdos, finxit Eduardũ, qui in carcere erat, Henrici manus effugiſſe, & pro eo adoleſcentẽ Oxonenſem organiſtæ filiũ, qui ei ſimillimus erat oſtẽdebat. Hunc in Irlandiã deductũ, eius inſulæ populi Regẽ appellarunt, quibus ſubnixus, accedente præterea Britannorũ exulum ope ſatis magna manu in Britanniã traiecit: vbi ab Henrico ſtatim prælio ſuperatus, ac captus, cum ab eo populo oſtenderetur, vnà cũ vero Eduardo, fraus illa prorſus detecta fuit. Henricúſque hunc falſum Eduardum, anno quadringenteſimo octogeſimo ſeptimo poſt mille culinæ ſeruitio relegauit.

De alio qui ſe Ricardum, Orcadum ducem, Eduardi quarti Britannorum regis filium ſimulauit eſſe.

Poſt hunc falſum Eduardũ, iterũ anno quadringẽteſimo ſeptimo poſt mille, à virginis partu, in Britanniã Scotorum

Cinco presuntas ediciones de Bautista Fulgoso que son la misma (Pedro Cavellat, París)

París 1588 https://filosofia.org/ave/003/c222.htm

verus natus eſt filius, cui Odoni Antonio nomē indidit, cū ob ſceleſtā vitam cū Vrbinates interemiſſent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatū conſcendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lōgè fœlicius ei, quàm his de quibus eſt dictū, fauente fortuna: nā vt Vrbinates Odonis ſcelus in ſe irritauerat, ita propter virtutis magnitudinē, Federicū veluti numen Vrbinates coluerunt: ſub eo quieta atq; æqua omnia, nō minus quā Romani ſub Numa aſſequuti.

De quodā qui Ricardum ſecundū Britanniæ regem ſe finxit.

Cum Henricus quartus Ricardum ſecundum, fratrem patruelem Britanniæ regem in vincula conieciſſet: ac regnum occupaſſet, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut ſaltem vlciſceretur, regia veſte ſacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi muſicorum numero fuerat, atque ei in omnibus perſimilis erat. Ricardum igitur in inſulam effugiſſe, è carcere diſſeminauit. Ad eam famam, cum multi conueniſſent, ſuppoſititiúmque Regem ſequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cōferta manu in fugā omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longè poſt verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxonenſi Britanno, qui ſe finxit Georgij Clarentiæ ducis filium.

Aetate noſtra in Britannia regnante Henrico ſeptimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentiæ ducis filium aſſeruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum vtroque in Britannia regnante, Britannus quidā ſacerdos, finxit Eduardū, qui in carcere erat, Henrici manus effugiſſe, & pro eo adoleſcentē Oxonienſem organiſtæ filiū, qui ei ſimillimus erat oſtēdebat. Hunc in Irlandiā deductū, eius inſulæ populi Regē appellarunt, quibus ſubnixus, accedente præterea Britannorū exulum ope ſatis magna manu in Britanniā traiecit: vbi ab Henrico ſtatim prælio ſuperatus, ac captus, cum ab eo populo oſtenderetur, vnà cū vero Eduardo, fraus illa prorſus detecta fuit. Henricúſque hunc falſum Eduardum, anno quadringenteſimo octogeſimo ſeptimo poſt mille culinæ ſeruitio relegauit.

De alio qui ſe Ricardum, Oreadum ducem, Eduardi quarti Britannorum regis filium ſimulauit eſſe.

Poſt hunc falſum Eduardū, iterū anno quadringēteſimo ſeptimo poſt mille, à virginis partu, in Britanniā Scotorum

Cinco presuntas ediciones de Bautista Fulgoso que son la misma (Pedro Cavellat, París)

París 1589 https://filosofia.org/ave/003/c222.htm

verus natus eſt filius, cui Odoni Antonio nomẽ indidit, cũ ob ſceleſtã vitam eũ Vrbinates interemiſſent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatũ conſcendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lõgè fœlicius ei, quàm his de quibus eſt dictũ, fauente fortunæ: nã vt Vrbinates Odonis ſcelus in ſe irritauerat, ita propter virtutis magnitudinẽ, Federicũ veluti numen Vrbinates coluerunt: ſub eo quieta atq; æqua omnia, nõ minus quã Romani ſub Numa aſſequuti.

De quodã qui Ricardum ſecundũ Britanniæ regem ſe finxit.

Cum Henricus quartus Ricardum ſecundum, fratrem patruelem Britanniæ regem in vincula conieciſſet: ac regnum occupaſſet, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut ſaltem vlciſceretur, regia veſte ſacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi muſicorum numero fuerat, atque ei in omnibus perſimilis erat. Ricardum igitur in inſulam effugiſſe, è carcere diſſeminauit. Ad eam famam, cum multi conueniſſent, ſuppoſititiúmque Regem ſequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cõſerta manu in fugã omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longè poſt verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxonienſi Britanno, qui ſe finxit Georgij Clarentiæ ducis filium.

Aetate noſtra in Britannia regnante Henrico ſeptimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentiæ ducis filium aſſeruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum vtroque in Britannia regnante, Britannus quidã ſacerdos, finxit Eduardũ, qui in carcere erat, Henrici manus effugiſſe, & pro eo adoleſcentẽ Oxonenſem organiſtæ filiũ, qui ei ſimillimus erat oſtẽdebat. Hunc in Irlandiã deductũ, eius inſulæ populi Regẽ appellarunt, quibus ſubnixus, accedente præterea Britannorũ exulum ope ſatis magna manu in Britanniã traiecit: vbi ab Henrico ſtatim prælio ſuperatus, ac captus, cum ab eo populo oſtenderetur, vnà cũ vero Eduardo, fraus illa prorſus detecta fuit. Henricúſque hunc falſum Eduardum, anno quadringenteſimo octogeſimo ſeptimo poſt mille culinæ ſeruitio relegauit.

De alio qui ſe Ricardum, Oreadum ducem, Eduardi quarti Britannorum regis filium ſimulauit eſſe.

Poſt hunc falſum Eduardũ, iterũ anno quadringẽteſimo ſeptimo poſt mille, à virginis partu, in Britanniã Scotorum

Cinco presuntas ediciones de Bautista Fulgoso que son la misma (Pedro Cavellat, París)